

Sub cruce

Ziar săptămânal pentru aprofundarea Evangheliei și a vieții de credință

EDITOR: Preot D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, CANTONUL ZUG

Lucrarea costă 1,50 CHF trimestrial pentru Elveția și 2 CHF pentru străinătate.

Comenzile și întrebările trebuie adresate la: Kuranstalt »Ländli, Oberägeri, Cantonul Zug

Telefon: Oberägeri nr. 4 53 91 . Cont curent poștal: Zurich VIII 4925

Nr. 34, Oberägeri, 18 august 1940 anul 6

Cuvântul săptămânii: Să ți se spună că bunătatea față de toată lumea este cea mai bună regulă de viață, care ne scutește de multă durere și că poți fi îndatorat chiar și față de cei care care-nu-ți plac, fără să devii fals și prefăcut.

H. v. M.

Prietenia lui Isus.

Psalmul 25:14: *Domnul este prieten cu cei ce se tem de El și le face cunoscut legământul Său. Domnul păstrează prietenia cu cei ce se tem de El!*

Cât de prețios este să fii sigur că Dumnezeu vrea să păstreze prietenia cu noi, copiii Lui, că Domnul Isus nu vrea să fie doar Mântuitorul nostru, Răscumpărătorul nostru, ci și prietenul nostru. Aceasta corespunde în întregime nevoii inimii omului, care tânjește după o prietenie adevărată, autentică și din păcate, omul trebuie să experimenteze din nou și din nou că prietenia pământească dezamăgește și nu durează, că prietenia pământească nu dă satisfacția pe care o așteaptă.

Din acest motiv, Domnul Isus vine la om în marea Lui iubire și îi oferă prietenia Lui: O prietenie care durează, care se dovedește a fi complet suficientă și satisfăcătoare chiar și pentru cei mai singuratici oameni. Pentru a putea împărtăși prietenia Domnului, trebuie să fie îndeplinite anumite condiții. Aici sunt câteva exemple!

În primul rând, fiecare prietenie este reciprocă. Acesta este și cazul Domnului Isus. O prietenie implică întotdeauna două persoane. Cea care se oferă ca prieten și cealaltă, care acceptă prietenia. Toată lumea trebuie să contribuie la prietenie.

Domnul Isus contribuie acum dându-ne esența Sa, caracterul Său. care este iubirea pură. Hristos ne dă iubirea Sa, care nu se gândește la nimic altceva, care nu caută altceva, decât pe noi, copiii Lui, El are în minte numai binele oamenilor.

Ce minunat este să fii expus unei asemenea iubiri, care nu se schimbă, care rămâne mereu indiferent de ce s-ar putea întâmpla din partea noastră! O iubire care are ca rezultat iertarea completă a păcatelor noastre, astfel ca nimic să nu stea între mine și El și ar putea perturba relația de prietenie. Domnul iartă totul, pentru că în dragostea Lui a luat totul asupra Lui și a acoperit totul cu sângele Său.

Acesta este contribuția Lui la această prietenie: iubirea și iertarea completă, care rezultă, astfel încât orice obstacol să fie înlăturat și să-L putem privi liber și deschis, fără să ne fie rușine sau frică.

Și contribuția noastră la aceasta prietenie este dorința deplină pentru a împărtăși prietenia Lui. Noi trebuie să fim pregătiți să răspundem și să acceptăm tot ce dorește El să ne dea, trebuie să fim dispuși să acceptăm prin credință mântuirea pe care El a cumpărat-o pentru noi pe cruce. Trebuie să fim dispuși să recunoaștem iertarea păcatelor noastre.

Cât de ușor. cât de simplu ne-a făcut Domnul. Am răspuns cu toții la asta? Am făcut cu toții acest pas și acum ne „bucurăm de prietenia Domnului Isus? Putem spune cu toții: *Domnul Isus a devenit nu numai un Mântuitor și Răscumpărător pentru mine, ci și un prieten, pe care să-L pot întâlni liber și deschis, din pricina lucrării Sale terminate pe cruce?* Este atât de trist că atât de mulți oameni încă ezită și caută scuze pentru a ajunge la Isus, la această prietenie. Să nu mai așteptăm, dacă nu am făcut încă pasul, dar să venim la El cu tot ce avem.

Al doilea lucru care leagă această prietenie este or predare completă a inimii. O prietenie nu este o chestiune a capului, ci mai degrabă o chestiune a inimii, iar Domnul Isus ne dă inima Sa, în așteptarea că noi I-o vom da și pe a noastră.

Poți deține totul la o persoană, exteriorul și interiorul, dar, atâta timp cât nu ai inima persoanei, ea nu ne aparține. Acesta este cel mai important motiv, pentru care, Domnul ne lasă să aruncăm o privire și în inima Lui, de aceea El se dăruiește cu totul nouă, pentru ca noi să căpătăm încredere și să recunoaștem că nu are altceva decât gânduri de iubire și pace pentru noi. Inima Lui se ocupă de noi zi și noapte, simte cu noi, bate pentru noi în orice moment.

Noi trebuie să credem asta și să-i deschidem ușa inimilor noastre, astfel ca El să se poată muta și să locuiască acolo. Abia atunci avem credința corectă. Credința nu ar trebui să fie o problemă a capului: Nu ar trebui numai să-L recunoaștem, să credem în Mântuirea Lui, în timp ce inimile noastre sunt încă departe de El.

O prietenie adevărată se arată prin faptul că inimile s-au găsit și s-au conectat. Odată ce s-a întâmplat acest lucru, pot veni încercări, dificultăți, greutăți și tot felul de lucruri, dar nimic nu poate să rupă prietenia, ci mai degrabă să o facă și mai strânsă și mai puternică. Tocmai în astfel de momente ne dăm seama cât de minunat este că prietenia Domnului este opusă oricărei prietenii pământești. Numai în vremuri de necaz, cineva care ajută, se dovedește a fi un prieten adevărat, care simte, suferă și ajută. Din acest motiv, omenește vorbind, Domnul Isus dorește astfel de evenimente, în care să ne poată dovedi autenticitatea prieteniei Sale. Acestea sunt oportunități pentru El, unde ne poate dezvălui inima Lui plină de mângâiere și încurajare, în care ne poate da putere să trecem prin toate încercările și necazurile noastre.

Nu este oare prețios să poți împărtăși o asemenea prietenie cu Domnul Isus, care se dovedește a fi cea mai puternică armă în vremea în care trăim? Singurul lucru pe care trebuie să-l facem este să răspundem acestei prietenii, simțind pentru ea, să ne pese de ea, să avem grijă ca s-o păstrăm. Pentru că Isus are și El necazurile Lui. are și griji, când vede pe mulți oameni care pier pentru că Îl resping și Îl desconsideră. Prin urmare, ar trebui să intervenim și să facem din nevoia Lui, nevoia noastră.

Un alt punct al acestor prietenii a Domnului Isus este că El ne prețuiește și ne onorează și așteaptă același lucru de la noi. Ar trebui și noi să-I dăm onoare în fiecare domeniu al vieții noastre. Oamenii ar trebui să observe că noi suntem diferiți, că nu ne alăturăm ridicolului și nu vorbim despre alții, ci mai degrabă prețuim și onorăm numele Lui.

Chiar dacă acum încă culegem disprețul, se va opri când va sosi timpul întoarcerii Sale, când Își va lua Adunarea și o va prezenta Tatălui. Domnul Isus mijlocește deja în mod invizibil pentru noi în favoarea Tatălui Său, dar vine și ziua, în care invizibilul va fi descoperit și noi vom împărtăși în mod public slava Lui. Prin urmare, merită să nu stai cu frică, timiditate și lașitate, ci mai degrabă să mărturisești curajos numele Lui în fața lumii întregi!

Aceasta înseamnă că această prietenie include o încredere reciprocă, care este mereu infinit de binecuvântată și încurajatoare. Nu există nimic mai frumos în viață, decât atunci când poți avea încredere deplină într-un prieten, când poți să-ți împărtășești bucuriile și necazurile cu el și să exprimi totul deschis și sincer, fără a înfrumuseța sau ascunde nimic. Și asta vrea Domnul Isus. El ni se oferă în acest scop. El vrea să ia parte la viața noastră și la fel să ne lase să participăm la viața Lui. Biblia este plină de gândurile, sentimentele și afecțiunile Sale, pe care ni le dezvăluie nouă, oamenilor.

Domnul Isus ne aduce nouă mai multă încredere decât mulți prieteni pământenii. El ne dezvăluie tot ce se întâmplă în inima Lui, ce se schimbă în relația cu ceilalți oameni, ce simte când oamenii aruncă cu pietre în El, când își bat joc de El și prin urmare se rățesc. El ne pune în fața noastră toată această durere a inimii Sale și se așteaptă ca noi să-L ajutăm ca pe cel mai bun prieten în nevoi, în măsura în care le luăm în inimile noastre și le împărtășim, ajutând să-i punem pe oameni pe calea cea bună.

Hristos împărtășește această nevoie cu noi, cu prietenii Săi și ne așteaptă și ne cere să-L ajutăm. Am uitat de prietenia Lui din acest punct de vedere? Știm ceva despre această suferință a inimii Lui? Ne-am îngrijit această nevoie și Îl ajutăm?

În plus, această prietenie se bazează pe o comuniune reciprocă. Domnul Isus tânjește după prietenia noastră, care constă în a-ți face timp să fii singur cu El, să te bucuri de compania Lui.

Hristos nu este mulțumit că noi Îi spunem cât de mult Îl iubim și cât de dispuși suntem să mergem pe urmele Lui, mai degrabă dorința Lui este ca noi să ne dedicăm Lui, să dăm prilejuri de legătură cu El și să experimentăm singuri ce minunat este să fi găsit un astfel de prieten în Domnul, pe care lumea Îl respinge.

În sfârșit prețul acestei prietenii din partea noastră este supunerea completă. *Sunteți prietenii Mei, dacă faceți ceea ce spun Eu.* Dacă facem ce vrea Dumnezeu, atunci putem conta pe prietenia Lui. Și putem face asta, pentru că El nu a cerut ceva omeneste-imposibil.

Deci, care este situația în acest moment al vieții noastre? Suntem acei prieteni, care sunt doar gata să câștige și să ceară? Ne gândim care este alegerea noastră?

Numai această prietenie poate fi considerată adevărată și durabilă, care este și reciprocă. Oh, dacă am deveni cu toții astfel de prieteni ai Domnului Isus și să nu-I dezamăgim așteptările!

D. Cornilescu.

Cadoul și returnarea lui

Dacă ai timp doar pentru Domnul tău,
El are întotdeauna timp pentru tine;
Nimeni nu poate bloca accesul la El
Aici sunt! strigă sufletul,
Cu toată inima ta poți să-I spui
El nu se satura de plângerile tale,
Te va ocroti pe toate căile tale
Și te va sprijini în fiecare luptă
Mulțumește-I pentru fiecare clipă
Pentru toată veșnicia

Stephanie v. Gossler.

Dragoste.

Înseamnă o dragoste dreaptă, divină, întreagă și completă, care nu se divide, nu se mândrește, ci merge liber pe deasupra tuturor.

Cealaltă este o dragoste înșelătoare și anume dacă sunt bunul ei prieten, mă servește și mă poate ajuta și mă ține în slavă. Deoarece ea nu vine din inimi care sunt curate, sincere și bune una față de cealaltă, ci caută doar interesul său și nu al altuia.

Căci o astfel de persoană nu iubește pe nimeni, decât pe el însuși și caută propriul folos de la fiecare, nu pe al aproapelui său. Când este lăudat și onorat, râde: dacă te uiți la el supărat, sau îi spui un cuvânt care nu-i place, se înfurie, înjură și toată prietenia s-a terminat.

Pe de altă parte, o inimă curată ar trebui să fie ca în Cuvântul lui Dumnezeu și exemplul Lui, să dăruiască tuturor și să facă ca și Dumnezeu, care ne dă iubirea Sa divină. Dacă Dumnezeu poate să dea tot ce este bun lui Iuda, trădătorul, sau lui Caiafa, precum și ucenicilor Săi, de ce să nu-i dau și eu la fel? Căci ce putem noi să dăm, mai mult decât a dat Dumnezeu?

Ah, zici tu, el este dușmanul meu și îmi face rău. Da dragă! El este și dușmanul lui Dumnezeu și Îl rânește mult mai mult decât pe tine; dar dragostea mea nu ar trebui să se stingă și nici să înceteze pentru că este rău și nevrednic de ea.

Dacă el este rău, își va lua răsplata. Dar răutatea lui nu trebuie să mă învingă, căci oriunde aș fi, pot să-l pedepsesc prin iubire, să-l admonestez, sau să-i cer să se schimbe și să scape de pedeapsă, asta ar trebui... Și asta ar trebui să fac cu bucurie. Dar faptul că tot voiam să-l atac și să-i devin dușman, așa ceva nu se poate și ce folos aș avea? Nu mă face mai pios și doar îl face pe el mai rău...

Este adevărat că cel smerit este mai iubitor și tuturor le place să rămână cu el. Acesta stă departe de oamenii sălbatici și răi. Dar aceasta este încă carne și sânge și nu este încă dragoste creștină adevărată. Căci un creștin nu trebuie să-și tragă a dragostea din persoană, așa cum o face dragostea lumii, ca un tânăr dintr-o față frumoasă, un avar din bani și bunuri, un domn sau un prinț din cinste și putere etc. Toate acestea înseamnă o iubire creată sau împrumutată. Acela se lipește rapid de bunătatea pe care o vede în celălalt și nu durează mai mult, decât cât acea persoană este acolo și se poate bucura de el, apoi totul se stinge. Ar trebui să fie o iubire debordantă, care curge din interiorul inimii, ca un râu proaspăt sau apa care curge continuu și nu poate fi oprită. Deci înseamnă: Nu te iubesc pentru că ești evlavios sau rău: căci nu îmi trag dragostea din evlavia ta, ca dintr-o fântână străină, ci din propriul izvor, anume-din cuvântul care mi-a fost altoit în inima mea. Asta înseamnă: *Iubește-ți aproapele!* Acolo este din belșug, pentru toți cei care au nevoie și însetează, bun și rău, prieten și dușman. Aceasta este și pentru dușmanii mei, ca să-i ajut mai mult cu mizeria și păcatele lor, să mă rog pentru ei și să fac tot ce pot ca ei să fie mântuiți. Iată o iubire, care vine din inimă și nu este adusă din afară, căci nu se găsește de împrumut. Dar pentru un adevărat creștin, care-și ține cuvântul, care în sine este cu totul curat, acesta are și inima curată și plină de iubire dreaptă, încât își revarsă dragostea față de toți și nu se lasă împiedicat de nimeni.

(Predică din Suma vieții creștine-de la: Luther-Brevier.))

Unter dem Kreuz

Wochenblatt zur Vertiefung evangelischen Glaubenslebens

HERAUSGEBER: PFR. D. CORNILESCU, »LÄNDLI«, OBERÄGERI, KANTON ZUG

Das Blatt kostet vierteljährlich für die Schweiz Fr. 1.50, für das Ausland Fr. 2.—
Bestellungen, Anfragen richte man an: Kuranstalt »Ländli«, Oberägeri, Kanton Zug
Telephon: Oberägeri Nr. 4 53 91. Postcheckkonto: Zürich VIII 4925

Nr. 34

Oberägeri, den 18. August 1940

6. Jahrgang

Wochenspruch: Laß dir's gesagt sein, daß die Freundlichkeit gegen jedermann die beste Lebensregel ist, die uns manchen Kummer erspart, und daß du selbst gegen die, die dir nicht gefallen, verbindlich sein kannst, ohne falsch und unwahr zu werden.

H. v. M.

Die Freundschaft Jesu.

Ps. 25, 14: »Der HErr hält Freundschaft mit denen, die ihn fürchten, und seinen Bund läßt er sie wissen«.

Der HErr hält Freundschaft mit denen, die ihn fürchten! — Wie kostbar ist es, dessen gewiß zu sein, daß Gott mit uns Menschenkindern Freundschaft halten will; daß der Herr Jesus nicht nur unser Heiland, unser Erlöser, sondern auch unser Freund sein möchte.

Das entspricht ganz dem Bedürfnis des menschlichen Herzens, welches sich nach einer wahren, echten Freundschaft sehnt und leider immer wieder erfahren muß, daß die irdische Freundschaft enttäuscht, nicht anhält; daß die irdische Freundschaft nicht diese Befriedigung gibt, die der Mensch erwartet.

Aus diesem Grunde kommt der Herr Jesus dem Menschen in seiner großen Liebe entgegen und bietet ihm seine Freundschaft an; eine Freundschaft, die hält, die sich selbst bei den einsamsten Menschen als vollauf genügend und befriedigend erweist.

Um nun der Freundschaft des HErrn teilhaftig werden zu können, heißt es, gewisse Bedingungen zu erfüllen. Dafür einige Beispiele!

Zunächst einmal beruht jede Freundschaft auf Gegenseitigkeit. So auch bei dem Herrn Jesus. Zu einer Freundschaft gehören immer zwei Personen. Die eine, die sich als Freund anbietet und die andere, die die Freundschaft annimmt. Es hat jede zu der Freundschaft beizutragen.

Der Herr Jesus trägt nun dazu bei, daß er uns seine Wesensart, seinen Charakter schenkt, der lauter Liebe ist. Christus schenkt uns seine Liebe, die an nichts anderes denkt, die nichts anderes sucht, als uns Menschenkinder, die nur das Wohl der Menschen im Auge hat.

Wie wunderbar ist es, solch einer Liebe, die sich nicht ändert, die sich selbst immer gleich bleibt, was auch von unserer Seite geschehen könnte, ausgesetzt zu sein! Einer Liebe, die als Folge die völlige Vergebung unserer Sünden nach sich zieht, damit nichts mehr zwischen uns und ihm stehen und das Freundschaftsverhältnis stören könnte. Der HErr vergibt alles,

weil er in seiner Liebe alles auf sich genommen und mit seinem Blute gedeckt hat.

Das ist sein Beitrag zu dieser Freundschaft: L i e b e und die daraus entstehende v ö l l i g e V e r g e b u n g, damit jedes Hindernis hinweggeräumt ist und wir frei und offen ihm ins Gesicht schauen dürfen, ohne uns schämen zu müssen oder Angst zu haben.

Und unser Beitrag zu dieser Freundschaft ist die v ö l l i g e B e r e i t w i l l i g k e i t. Wir müssen, um seiner Freundschaft teilhaftig zu werden, bereit sein, darauf einzugehen und das alles anzunehmen, was er uns schenken will. Wir müssen bereit sein, die Erlösung, die er für uns am Kreuze erworben hat, durch den Glauben anzunehmen. Wir müssen bereit sein, die Vergebung unserer Sünden anzuerkennen.

Wie leicht, wie einfach hat es uns der HErr gemacht. Ob wir alle darauf eingegangen sind? Ob wir alle diesen Schritt gewagt haben und jetzt die Freundschaft des Herrn Jesu genießen? Ob wir alle sagen können: »Der Herr Jesus ist mir nicht nur ein Heiland und Erlöser, sondern auch ein Freund geworden, dem ich auf Grund seines vollbrachten Werkes am Kreuze frei und offen gegenüber treten kann«? — Es ist so schade, daß immer noch so viele Menschen zögern und Entschuldigungen vorbringen, um Jesus die Hand zu dieser Freundschaft zu reichen. Warten wir doch nicht länger, wenn wir den Schritt bis jetzt noch nicht gewagt haben, sondern kommen wir zu ihm mit allem, was wir haben.

Das zweite, was nun diese Freundschaft untereinander verbindet, ist eine völlige Hingabe des Herzens. Eine Freundschaft ist keine Kopf-, sondern eine Herzenssache, und der Herr Jesus schenkt uns sein Herz in der Erwartung, daß auch wir ihm das unsrige schenken.

Man kann von einem Menschen alles besitzen, das Außere und das Innere, solange man aber nicht das Herz des Menschen hat, gehört er nicht uns. Aus diesem Grunde läßt uns der HErr auch einen Blick in sein Herz tun, darum gibt er sich uns ganz, damit wir Zutrauen fassen und erkennen, daß er nichts anderes als nur Gedanken der Liebe und des Friedens für uns hat. Sein Herz beschäftigt sich mit uns Tag und Nacht, es fühlt mit uns in all unseren Erlebnissen, es schlägt für uns allezeit.

Daß wir das doch glauben könnten und ihm auch unsere Herzenstüre öffneten, damit er einziehen und es bewohnen kann. Erst dann haben wir den richtigen Glauben. Denn der Glaube sollte nicht eine Kopfsache sein; es sollte nicht so sein, daß wir ihn wohl anerkennen, daß wir wohl an seine Erlösung glauben, aber mit unserm Herzen noch weit von ihm entfernt sind.

Eine wahre Freundschaft zeigt sich darin, daß sich die Herzen gefunden und verbunden haben. Ist das geschehen, dann können Proben, Schwierigkeiten, Nöte und alles mögliche kommen, sie vermögen die Freundschaft nicht mehr auseinander zu reißen, sondern eher noch inniger und fester zu gestalten. Gerade in solchen Zeiten erkennen wir, wie wunderbar die Freundschaft des HErrn gegenüber aller irdischen Freundschaft ist. Erst in der Not erweist sich einer als wahrer Freund, der mitträgt, mitfühlt, mitleidet und hilft. Und aus diesem Grunde w ü n s c h t der Herr Jesus, menschlich gesprochen, solche Begebenheiten, wo er uns die Echtheit seiner Freundschaft beweisen kann. Das sind für ihn Gelegenheiten, wo er uns sein mitfühlendes Herz offenbaren kann, wo er Trost und Er-

mutigung zusprechen kann, wo er uns Kraft schenken kann, durch alles hindurchzugehen.

Ist es nicht kostbar, solch eine Freundschaft mit dem Herrn Jesus teilen zu dürfen, die sich gerade in Zeiten größter Not als stärkste Waffe erweist! Das einzigste, was wir dabei zu tun haben, ist, diese Freundschaft zu erwidern, indem wir mit ihm fühlen, mit ihm trauern, mit ihm sorgen. Denn Jesus hat auch seine Not, er hat auch Sorgen, wenn er die vielen, vielen Menschen sieht, die verloren gehen, weil sie ihn, den Erlöser ablehnen und verwerfen. Wir sollten darum ebenfalls einspringen und seine Not zu unserer Not machen.

Ein weiterer Punkt dieser Freundschaft des Herrn Jesu ist der, daß er uns schätzt und ehrt und dasselbe auch von uns erwartet. Es sollte bei uns so sein, daß unser ganzes Trachten darauf hinaus geht, ihm Ehre auf jedem Gebiete des Lebens zu erweisen. Die Menschen sollten es merken, daß wir anders sind, daß wir nicht in das Gespött und Gerede der andern einstimmen, sondern seinen Namen hochschätzen und in Ehre halten.

Wenn wir in dieser Zeit wohl auch noch Hohn dafür ernten, so hört das auf, wenn der Zeitpunkt seines Wiederkommens angebrochen ist, wenn er seine Gemeinde holt und dem Vater gegenüberstellt. Schon jetzt tritt der Herr Jesus unsichtbar für uns bei seinem Vater ein, aber es kommt auch der Tag, wo das Unsichtbare enthüllt wird und wir öffentlich seiner Ehre teilhaftig werden. Es lohnt sich darum, nicht ängstlich, zagend und feige zurückzustehen, sondern mutig seinen Namen vor aller Welt zu bekennen!

Und dann gehört zu dieser Freundschaft ein gegenseitiges Vertrauen, das oft so unendlich wohltuend und tröstend ist. Es gibt nichts Schöneres im Leben, als wenn man volles Vertrauen zu einem Freunde haben kann, wenn man Freud und Leid mit ihm teilen und alles offen und ehrlich aussprechen kann, ohne etwas zu verschönern oder zu verschweigen. Und das will der Herr Jesus. Dazu bietet er sich uns an. Er will teilnehmen an unserm Ergehen und uns auch an seinem Ergehen teilnehmen lassen. Die Bibel ist voll von seinen Gedanken, Gefühlen und Neigungen, die er uns Menschenkindern offenbart.

Der Herr Jesus bringt uns weit mehr Vertrauen entgegen, wie manch irdischer Freund. Er offenbart uns alles, was in seinem Herzen vor sich geht, was ihn in Bezug auf die andern Menschen bewegt, wie ihm zumute ist, wenn die Menschen mit Steinen nach ihm werfen, wenn sie ihn verhöhnern und verspotten und darum verloren gehen. All dieses innerste Weh seines Herzens legt er uns nahe und erwartet von uns, daß wir ihm als besten Freund helfen in dieser Not, insofern, daß wir die Nöte auf unser Herz nehmen und mittragen, mithelfen, damit die Menschen auf den richtigen Weg zurückfinden.

Diese Not teilt Christus mit uns, mit seinen Freunden, und erwartet, und bittet uns, ihm zu helfen. Ob wir seine Freundschaft von diesem Standpunkt aus betrachtet haben? Ob wir etwas von dieser Not seines Herzens kennen? Ob wir diese Not zu unserer gemacht haben und ihm darin helfen?

Ferner ruht diese Freundschaft auf einer gegenseitigen Gemeinschaft. Der Herr Jesus sehnt sich darnach, mit uns verkehren zu können, mit uns auszutauschen. Er sehnt sich nach unserer Freundschaft, die darin besteht,

daß man sich Zeit nimmt, um mit ihm allein zu sein, um seine Gemeinschaft zu genießen.

Christus ist nicht damit zufrieden, daß wir ihm erklären, wie lieb wir ihn haben und wie bereit wir sind, in seinen Fußstapfen zu wandeln, sondern sein Verlangen geht darauf hinaus, daß wir uns ihm widmen, daß wir ihm Augenblicke des Verbundenseins schenken, um selber zu erleben, wie herrlich es ist, solch einen Freund in dem HErrn gefunden zu haben, der in aller Welt verworfen wird.

Und zum Schluß ist der Preis dieser Freundschaft von unserer Seite ein völliger Gehorsam. »Ihr seid meine Freunde, wenn ihr das tut, was ich euch sage!« Wenn wir das ausführen, was Gott will, dann dürfen wir bestimmt mit seiner Freundschaft rechnen. Und wir können das, weil er niemals etwas Menschenunmögliches verlangt.

Wie steht es darum in diesem Punkt in unserem Leben? Sind wir solche Freunde, die nur darauf aus sind, zu gewinnen, zu verlangen, zu besitzen? Denken wir nicht daran, auch von unserer Seite etwas zu tun und zu geben?

Nur diese Freundschaft kann als wahre angesehen werden, die auf Gegenseitigkeit beruht. Ach, daß wir alle solche Freunde des Herrn Jesu werden würden und seine Erwartungen nicht enttäuschten!

D. Cornilescu.

Gabe und Gegengabe.

Hast du nur Zeit für deinen HErrn,
So hat Er immer Zeit für dich;
Kein Mensch kann dir den Zugang sperr'n.
»Hier bin Ich!« ruft Er, »Seele, sprich!« —
Dein ganzes Herz darfst du Ihm sagen,
Nie wird Er müde deiner Klagen,
Will dich auf jedem Weg begleiten
Und jeden Kampf mit dir durchstreifen,
Ja schenkt für deine Spanne Zeit
Dir Seine ganze Ewigkeit.

Stephanie v. Goflar.

Liebe.

Das heißt eine rechtschaffene, göttliche, ganze und völlige Liebe, die niemand verherrlicht noch sich stücket und teilet, sondern frei gehet über alle. Die andere ist eine Schalks liebe, wenn ich nämlich dessen gut Freund bin, der mir dienet und helfen kann und mich in Ehren hält. Denn sie gehet nicht aus dem Herzen, das grundgut und rein ist, gegen den einen wie gegen den andern gleich, sondern das nur das Seine sucht und voll

eigener Liebe steckt zu sich selbst, nicht zu andern. Denn ein solcher liebet niemand als nur um seinetwillen, siehet nur danach, was ihm dienet, und suchet bei jedermann seinen Nutz, nicht den des Nächsten. Wenn man ihn lobet und ehret, so lachet er; wiederum, wenn man ihn sauer ansiehet oder ein Wort redet, das er nicht gerne höret, so zürnet er und schilt und fluchet, und alle Freundschaft ist aus.

Dagegen ein rein Herz soll also geschickt sein, nach Gottes Wort und seinem Exempel, daß es einem jeglichen gönne und tue das Liebste und Beste, was ihm Gott gönnet und seine göttliche Liebe gibt. Kann nun Gott Judas, dem Verräter, oder dem Kaiphas alles Gute geben, ebenso wie seinen frommen Kindern: warum sollte ichs ihm nicht auch gönnen? Denn was können wir ihm geben, was Gott nicht viel reichlicher gegeben habe?

»Ja«, sprichst du, »er ist mein Feind und tut mir Böses«. Ja, Lieber! Er ist Gottes Feind auch und tut ihm viel mehr zu Leid, als er dir oder mir tun kann; aber darum soll meine Liebe nicht verlöschen noch aufhören, weil er böse und derselben unwert ist. Ist er böse, das wird er wohl finden; aber seine Bosheit soll mich nicht überwinden, sondern wo ich durch die Liebe ihn kann strafen, vermahnen und so weiter oder für ihn bitten, daß er besser werde und der Strafe entgehe, das soll und will ich gerne tun. Aber daß ich noch wollte zufahren und dazu ihm feind werden und Böses tun, das gilt nicht; denn was ist mir damit geholfen? Ich werde dadurch nicht frömmer und mache ihn nur ärger . . .

Wohl ist's wahr, daß der Fromme liebenswerter ist und jedermann sich natürlich gerne zu ihm hält; und wiederum, daß man Scheu hat vor wilden, bösen Leuten. Aber das ist noch Fleisch und Blut und noch nicht die rechte christliche Liebe. Denn ein Christ soll seine Liebe nicht schöpfen von der Person, wie die Weltliebe tut, so etwa, wie ein junger Gesell von einem schönen Mädchen, ein Geizwanst von Geld und Gut, ein Herr oder Fürst von Ehre und Gewalt und so weiter. Das heißt alles eine geschöpfte oder geborgte Liebe; die klebt auswendig am Gut, das sie an einer Person siehet, und sie währet nicht länger, als solange dasselbige da ist und sie seiner genießen kann. Diese aber soll eine quellende Liebe sein, von inwendig aus dem Herzen geflossen, wie ein frisches Bächlein oder Wasserlein, das immerfort fließet und sich nicht aufhalten läßt und weder trocknet noch versieget. Die heißet also: »Ich liebe dich nicht darum, weil du fromm oder böse bist; denn ich schöpfe meine Liebe nicht aus deiner Frömmigkeit wie aus einem fremden Brunnen, sondern aus meinem eigenen Quellbörnlein, nämlich aus dem Wort, welches in mein Herz gepropfet ist«. Das heißet: »Liebe deinen Nächsten!« Da gehet sie reichlich heraus, für jedermann offen, der ihrer bedarf, und trifft beide, Gute und Böse, Freund und Feind, ja, sie ist für die Feinde wohl am allermeisten bereit, weil sie es mehr bedürfen, daß ich ihnen helfe von ihrem Jammer und Sünden, ganz besonders in dem höchsten Gut, daß ich für sie bitte und alles tue, was ich vermag, daß sie auch fromm, von Sünde und Teufel erlöst werden mögen. Siehe, das heißt eine Liebe, aus dem Herzen gequollen, nicht hineingetragen, denn er findet an jenem nichts, daher er sie schöpfe. Aber weil er ein Christ ist und das Wort fasset, welches an sich selbst ganz rein ist, machet dasselbige sein Herz auch so rein und voll rechtschaffener Liebe, daß er gegen jedermann seine Liebe herausfließen und sich nicht hindern lässet, die Person sei, wer oder wie sie wolle.

(Predigt von der Summa des christlichen Lebens. — Aus: Luther-Brevier.)